

CORINA CIUCĂ

Corina Ciucă, născută la 25 iunie 1994, elevă la Colegiul Național „Gheorghe Șincai” din București, a obținut pînă acum următoarele recunoașteri oficiale:

Premiul I la Festivalul Național de Poezie „Gellu Naum” (2010); premiul III în cadrul „Sesiunii de comunicări în memoria poetului Nichita Stănescu”, secțiunea poezie, ediția a III-a (2010); premiul special al juriului, pentru talentul artistic dovedit în cadrul Festivalului Național de Creație literară „Mihai Eminescu”, ediția a IX-a (2010); premiul I la concursul național „Litteris Forum”, secțiunea poezie, ediția I (2011); Marele Premiu la concursul național de creație literară „Petre Ghelmez”, ediția a IX-a (2011); mențiune la concursul național de creație literară „Gellu Naum”, secțiunea poezie, faza națională (2011); premiul III la concursul internațional „Ars Nova”, secțiunea poezie, ediția a IX-a (2011). Premiul I la concursul internațional de creație „Veronica Micle”, secțiunea poezie, ediția a XIV-a (2011).

Scrisoare deschisă către oameni închiși

Hai să ne punem balcoane la morminte,
să bem dimineața pămînt împreună,
să schimbăm cruci și păreri,
să povestim ca și cum am avea ce ne aminti.

Sunt dimineți în care de atîta lumină
nu mai vedem nimic.
Sunt dimineți în care tăcerea se cerne
pînă ne intră în toți ochii,
Dimineți în care ne prindem degetele
în gaura cheii din poarta de la suflet.

Niciodată dimineți în care începem să iubim
niciodată dimineți în care sperăm încrezători,
niciodată dimineți cu fluturi.
Doar nimicuri așezate în crustă –
O spargem și sună frumos.

Hai să ne punem ferestre la morminte,
să ne mințim că ne pasă,
că ne iubim,
că încă-i bine.
Hai să lungim ceaiul de la ora 5
Și să avem răbdare.

E încă vreme...

Sus,
Dimprejurul soarelui,
Suflete învață să zboare.

Cu penele-încinse
De-abia aflată,
O oboască se-ntinde-n adîncul văii
Jupuită de pe aripile care-o purtau.

Cercul pare să se-nchidă cu ficcare glas,
Cu ficcare cuvînt,
Cu ficcare picătură de sînge.
Sub limbile ceasului

Printre frunze veștede,
Urmele pașilor tăi încep să miroasă.
De acum îmi voi ascunde ochii-n creștet.
Adînc,
Mai adînc
Pînă ce voi simți că-ncep să văd.

Cînd aripile-și vor cuprinde pasărea
Cerul va fi crescut de mult.
Îmi voi înăbuși atunci sub nisip
Toate valurile
În marea mea va fi pămîntu-ntreg.

Niște ochi pe-un scaun de tramvai

Sub trei cearșafuri
Legate cu nod dublu,
Se-ntinde un tramvai
Peste calea ferată.

Între mine
și tot peștele neprins prins încă,
rămîne un vierme, o undiță
și-o bucată de soare
care n-a mai găsit loc în tramvai –
cu grijă,
am așezat-o într-o baltă
sub calea ferată.

Două pisici se latră
alergînd în jurul unui cîine care toarce.
Un măr se numără,
strivit sub roata din față a unui cauciuc.
De curînd,
Lîngă WC-ul ecologic din parc,
Au mutat un cimitir.

Moartea toată
Nu-i decît
Ultimul vis al unui tramvai.